

Syvänsininen vuoden 78 cadillac kaarsi jyrkästi kadun oikeaan laitaan ja pysähtyi heilahtaen. Carlton Jones veti syvään henkeä ja laski päättään hitusen nähdäkseen sateen piiskaamasta etulasista ulos. Vesi valui noroina alas lasia pitkin ja Carlton joutui siristelemään silmiään nähdäkseen ulos ikkunast ja sisään ravintolaan. Danesin valokyltin e-kirjain oli palanut jo pari vuotta sitten, eikä Dane ollut vaivautunut korjauttamaan sitä vieläkään. Ehkä minä korjautan sen hänelle lahjaksi, Carlton ajatteli. Kohta hänellä olisi siihen varaa. Aluksi hän oli ajatellut ostavansa hienon asunnon, tarjoavansa kierroksen Danesin kanta-asiakkaille ja diilereille, sekä nappaavansa pari mallia mukaan. Carlton olisi jatkanut juhlia kaupungin hienoimpaan hotelliin, kauniiden naisten kanssa. Eikä minkä tahansa naisten kanssa, vaan hienojen naisten kanssa. Naisten jotka kävelivät kepein askelin, tietäen jokaisen oven avautuvan heidän tieltään. Naisten joiden hameenhelmat ylettyivät viettelevästi juuri polvien yläpuolelle ja jotka kävivät ”puuterimassa nenänsä” kusella käymisen sijaan. Hienoja naisia. Niin hän oli luullut tekevänsä, mutta kaupunki oli alkanut tympiä häntä. Ei, ei tympiä, hän ajatteli. Ahdistaa. Kaupunki oli alkanut ahdistaa häntä. Alituiset sadekuurot ja synkkyys olivat muuttaneet kaupungin harmaaksi kankaaksi, joka kietoi sisäänsä vain korruptiota ja väkivaltaa. Ei, hän ei vuokraisi hotellihuonetta tai naisia. Nyt Carlton ajatteli vaihtavansa maisemaa. Hän maalauttaisi Cadillacinsa niin kauniiksi, että sen taivaansinisestä pinnasta voisi peilata pilviä. Sen jälkeen hän ajaisi jonnekin kauas, missä aurinko paistoi ja margaritat eivät koskaan loppuneet. Sieltäkin saisi naisia. Siellä niillä oli hehkuvat oliiviset ihot, äidilliset otteet ja tuliset temperamentit. Sekin kelpaisi, Carlton hymyili ajatuksiinsa uponneena. Hän veti auton hansikaslokeron auki ja veti esiin ryppyisen, vaaleanruskean kirjekuoren. Carlton ei edes ollut täysin varma sen sisällöstä. Totta kai hän oli selannut asiakirjoja läpi, nopeasti silmäillen, mutta ei kuitenkaan liian tarkasti. Hänen ei tarvinnut tietää niiden sisältöä, vain sen, että ne olivat aitoja. Rahan arvoisia. Valkoinen paperipino vaihtuisi vihreään paperipinoon, Carlton ajatteli ja naurahti. Kirjekuoressa oli pari kopiota sähköposteista, kuitteja ja tositteita. Old lady, Zac-nimisen kaverin allekirjoitus, suuret tilinsirrot ja London Bankin leima olivat riittäneet Carltonille; asiakirjat olivat aitoja. Aitoja kopioita. Se sai hänet hieman hermostuneeksi. Todennäköisesti kukaan ei tiennyt, että hämärämiehet olivat saaneet asiakirjat käsiinsä. Kukaan ei tiennyt, että nämä miehet olivat ottaneet yhteyttä Larry Kingiin, ja Larry Kingin tarjonneen hänelle timantinvarmaa keikkaa. ”Aika palata tauolta poju. Mallashana on takana ja rahahana odottaa. Helppo ja varma keikka Carly, takaan sen.” Kukaan ei tiennyt, että Carlton Jones oli luovuttamassa raskaita todisteita eteenpäin kuusinumeroisen summan takia. Carlton epäili, että asiakirjat nousisivat koskaan takaisin pinnalle. Niiden avulla ei taisteltu oikeuden tai kunnian puolesta. Niillä hankittiin lisää tilinsirtoja ja tositteita. Siitä Carlton ei kuitenkaan halunnut tietää lisää. Hän kostutti kielellään kuoren reunan ja sulki sen. Carlton veti farkkutakkinsa liepeen päänsä ylle ja nousi autosta ankaraan sateeseen. Danes oli tapansa mukaan hyvin hämärä. Yksi iso kattolamppu valaisi yksinään (melkein) koko huonetta. Baarin viimeiset lossit olivat kuitenkin hämärän peitossa, mikä sopi Carltonille hyvin. Danesin hämärissä nurkkauksissa oli solmittu monia kauppvoja. Tamminen baaritiski oli täynnä veitsenterän viiltoja, tupakan tuhkaa ja tyhjiä olutlaseja. Carlton pyörähti hitaasti ympäri tarkkailen ympäristöään ja huomasi harmaapartaisen miehen nuokkuvan ikkunan puoleisessa loosissa. Dane hoitaisi ukon ulos jos tarvitsisi, hän ajatteli. Jos edes tarvitsisi, tämä kauppa tuli hoitaa siististi ja ammattimaisesti. Larry oli painottanut matalaa profiilia ja käytöstapoja. Hetken Carlton oli jopa harkinnut kauluspaitansa kaivamista kaapin perältä, mutta uskoi sen näyttävän vain halvalta valeasulta. Viimeksi kaivaessaan paidan esiin hän oli lähdössä hautaamaan äitinsä. Dane käveli esiin takahuoneesta ja nyökkäsi Carltonille. ”Dane” Carlton sanoi nyökäten. ”Jones” Dane vastasi ja käveli baaritiskille. ”Tulitko juomaan

Danesin kuuluisää inkivääriolutta?” Dane irvisti. ”Odotan erästä jatkää.” Carlton vastasi hymyillen ja vilkaisi hermostuneena ympärilleen. Viime keikasta oli jo jonkin verran aikaa. ”Et varmaankaan tarkoita häntä” Dane sanoi ja virnisti taas osoittaen ikkunapöydän miestä, joka tällä hetkellä kuolasi takilleen. Carlton naurahti ja läpäytti Danea ystävällisesti olkapäälle ”menen nurkkapöytäsi odottamaan.” ”Rauhalliset kaupat?” Dane kysyi. Carlton pysähtyi ja katsoi pieni epäily kasvoillaan Danea. ”Ei muuten, mutta minulla on seuraa tulossa.” Dane jatkoi ja hymyili salaperäisesti. Carlton olisi voinut kertoa bisneksistään varmuuden vuoksi tarkemmin, ihan siltä varalta, että jotain menisi pieleen. Carltonia kuitenkin epäilytti. Epäileminen hävetti häntä. Ei hän epäillyt siksi, etteikö hän olisi luottanut Daneen, mutta Carlton oli epäilevä luonnostaan. Kadulla sana oli kiertänyt siitä, että Dane olisi juorunnut hämäräpöytien hämäräkaupoista sinilakeille. Eihän Carlton sitä hyvästä ystävästään olisi halunnut uskoa, mutta oli oltava varuillaan. Koko meininki oli muuttunut viime vuosina. Kunnioitus ja perinteet oli haudattu nopean rahan ja helppojen keikkojen tieltä. Carlton oli pohtinut eläkkeelle jäämistä jo jonkin aikaa. Tämä keikka takaisi rauhalliset eläkepäivät ja helpon pakomatkan margaritalandiaan. ”rauhassa.” Carlton vastasi nyökäten. ”Inkivääriolut?” Danes kysyi ja Carlton nosti kätensä kieltäytymisen merkiksi. ”Ei tässä mene kauaa.” Carlton käveli kevyin askelin hämäärään nurkkapöytäsi ja melkein säikähti siinä istuvaa miestä. Danes ei nähtävästi ollut huomannut hänen liikekumppaninsa jo saapuneen. Miehellä oli musta pitkä treussitakki, lierihattu, nahkahanskat ja skottiruutuinen huivi. Pöydällä oli kaksi olutlasia ja iso musta sateenvarjo. Kuiva sateenvarjo, Carlton huomasi, mutta työnsi ajatuksen pois mielestään ja keskittyi taas miehen olemukseen. ”Carlton Jones.” Mies sanoi ja nosti katseensa ylös hitaasti. Carlton melkein hätkähti taaksepäin. Baarin hämära valaistus ei paljastanut muuta kuin rypyiset kasvot ja miehen silmät. Mutta ne silmät. Mies tuijotti Carltonia tiivistä vaaleansinisillä silmillään, mittaillen häntä. Ne olivat niin vaaleat, että Carlton kuvitteli hetken niiden hohtavan hämärässä. Carlton nyökkäsi vastaukseksi miehelle ja istui hitaasti alas. Mies tuijotti Carltonia pitkään ja arvioiden. Carlton huomasi hermostuvansa ja naputtavansa Acid Raindropsin rytmiä sormillaan. ”Hermostunut?” Mies kysyi ja sytytti rauhallisesti sikarinsa. ”Haittaako?” Hän kysyi hymyillen ja nosti palavaa sikariaan hieman. ”E-een.” Carlton vastasi ja rykäisi. Jokin miehen olemuksessa sai Carltonin hermostuneeksi. Helppo kauppa, Carly, helppo kauppa, hän hoki itselleen mielessään. Mies naurahti ja jatkoi sikarinsa polttamista pitkin hengenvedoin. ”Paperit?” Hän kysyi. Carlton huomasi ajattelevansa miehen matalaa ja mörisevää ääntä hyvin rauhoittavana. Ohjaavana. Carlton nosti kirjekuorta ja nyökäytti sitä miestä kohti. ”Rahat?” Hän kysyi melkein kuiskaten. Jumalauta Carlton, vedä itsesi kokoon. ”Kyllä, totta kai! Onko sinulla kiire Carlton Jones?” Mies kysyi melkein ivaten. ”Ei.” Carlton vastasi nopeasti ja vilkaisi Danesin suuntaan. ”Ei kai.” Danes seiso i tiskin takana ja vilkuili ulos ikkunasta hermostuneen oloisena. Harmaapartainen kuolasuu oli nyt kadonnut ikkunaloosista ja baari oli muutenkin hiljainen. ”Otetaan yhdet, hyville kaupoille. Seal the deal, eikö niin?” mies sanoi ja työnsi Carltonille toisen outlaseistaan. Mies veti oman tuoppinsa lähelleen, otti hörpyn ja jäi tuijottamaan odottavasti Carltonia. Carlton empi hetken, vei sitten hitaasti olutlasin reunan suunsa lähelle ja odotti vaahtoisen mallaksen kostuttavan huuliaan. Ei yski rypyy haittaisi. Seal the deal, Carlton ajatteli ja kulautti olutta kurkkuunsa melkein huomamaattaan. Mies hymyili ja veti nahkahanskan hitaasi kädestään. ”Oletan, ettet ole kajonnut papereihin.” Hän sanoi ja tuijotti tiivistä Carltoniin. Carlton säikähti kysymystä ja heilautti päätään kiivaasti. ”Ei kuulu minulle” hän sanoi ja laski lasinsa. Carlton vilkaisi miestä ja toivoi tämän vakuuttuneen hänen vastauksestaan. Pieni ääni, vaisto, kuitenkin kuiskasi Carltonin toiveen olevan turha. Mies tiesi. Carlton kuitenkin hukutti tuon ääneen toiseen ahneeseen oluenkulaukseen. ”Itse asiassa kuuluu. Ne kuuluvat koko

kansalle. Jokaiselle penninpyörittäjälle, mutta ei siitä sen enempää. Kerro minulle Carlton, miksi olet hermostunut?” Kysymys yllätti Carltonin ja hän pyyhki suutaan kiireesti. ”Kaupat hermostuttavat aina.” Hän sanoi ja kohautti olkapäitään. Miehen matala naurahdus rauhoitti häntä hieman. Se mies tietää, se tietää, että vilkaisin niitä papereita, Carlton ajatteli. Sen silmät, sen vaaleat hohtavat silmät, jotka poraavat hämärän läpi suoraan tajuntaan. Lukien häntä, arvioiden. Carlton hörppi oluttaan, huomaamatta juoden sen loppuun. Siitä oli jonkin aikaa, kun hän oli viimeksi juonut. Ehkä hyvä niin, pieni ääni sanoi, mutta Carlton työnsi sen pois tajunnastaan. ”Juotko tuon?” hän huomasi itsensä kysyvän varovasti, osoittaen hämärämiehen tuoppia. Mies heilutti päätään ja työnsi lasinsa Carltonille, joka vastaanotti sen ahnas virne naamallaan. ”Minä toivon, että kauppamme sujuvat helposti. Ilman vaikeuksia.” Mies sanoi ja loi tiukan katseen Carltoniin. Carlton nyökkäsi. ”Haluathan sinäkin?” Mies jatkoi. Carlton nyökkäsi uudestaan. ”Haluat sen kolminumeroisen summan, joka minulla on povarissani, uuden maalipinnan cadillacisii ja etelän auringon, eikö niin Carly?” Carlton hätkähti ja avasi suunsa kysyäkseen cadillacista, kun mies jo jatkoi. Hän nojasi eteenpäin ja laski hattunsa tiskille. ”Miksi sitten vaarannat sen kaiken?” Mies kysyi. Carlton oli varmasti näyttänyt hämmentyneeltä, sillä mies jatkoi eväten Carltonin kysymystulvan uudestaan. ”Annat herra Danesin pilata kaiken. Etkö ole muka huomannut hänen vilkuiluaan. Harva baarimikko napittaa paitansa ylimpään nappiin asti. Ystäväsi Dane napittaa, tiedätkö miksi? Koska vasikat napittavat paitansa. Mikrofonimiehet napittavat paitansa.” Carlton vilkaisi Danen suuntaan, joka kääntyi hermostuneesti pois päin Carltonin katseen kohdatessaan. ”Danes on minun puolellani.” Carlton sanoi jämäkästi, epäillen uskoiko itsekään sanojaan. ”Kukaan ei ole puolellasi Carly, vain sinä itse. Vain sinä itse voit taata sen, että saat kolminumeroisen lahjan vastapalvelukseksi näiden papereiden toimittamisesta. Haluathan tehdä työsi hyvin, Carly?” Mies kysyi hymyillen ja nojasi lähemmäs Carltonia. ”Ethän anna Danen estää sitä?” Carlton huomasi nyökkäävänsä hitaasti miehelle. Olihan se pitänyt tietää. Oliko Dane muka ei koskaan ennen napittanut paitaansa. Carltonin olisi pitänyt tietää. Carltonin ei olisi pitänyt antaa ystävyys hämätä hänen aistejaan. Siniset silmät tuijottivat häntä säälimättä pimeydestä. ”Ei se haittaa Carly, me hoidamme sen yhdessä.” Carlton nyökkäsi hitaasti ja tunsu kaiken epäilyksen mustatakkista hämärämiestä kohtaan katoavan tämän taputtaessa Carltonin olkapäätä. Vaalean siniset, hohtavat silmät rauhoittivat häntä. Carlton tiesi, mitä hänen täytyisi tehdä. Ei ollut muuta vaihtoehtoa. Dane ei ollut jättänyt hänelle muuta vaihtoehtoa. Mies käänsi takkinsa reunusta ja työnsi toisen kätensä takin povaritaskuun. ”Ensin sinun täytyy rauhoittua. Yksi riittää.” Mies veti esiin mustan nahkaisen pillerirasian ja laski sen pöydälle. Hän hymyili Carltonille ja avasi rasian. ”Yksi rauhoittumiseen.” Carlton tuijotti rasiaa ja oli kieltäytymässä. Hän nosti päänsä kulmat kurtussa, mutta jäi tuijottamaan miestä. Täydellinen rauha valloitti hänen mielensä ja hän nappasi rasiasta yhden sinisen pillerin. Ei yksi haittaisi. Carlton vilkaisi puhelimeen puhuvaa Dane ja veti pillerin oluen avulla alas. ”Hyvä poika.” Mies sanoi ja veti takkinsa taskusta esiin kirjekuoren. Hän avasi sen ja näytti setelituppoa Carltonille. ”Tiedät mitä sinun on tehtävä.” Mies laski kirjekuoren pöydälle. Vuorostaan Carlton veti takkinsa sisuksista vaalean kirjekuoren, laski sen rahojen viereen ja nousi ylös. Carlton luuli menettävänsä tasapainonsa ja otti tukea seinästä. Hetken aikaa räikeän punainen seinä näytti valuvan maalia. Maalia, verta. Hän vilkaisi Danea, joka irvisti tälle irvokkaasti laskien hitaasti puhelimen luurin paikoilleen. Carlton tunsu paineen nousevan kurkustaan ja kääntyi kohti miestenhuonetta. Hän otti uudestaan tukea seinästä ja valui hitaasti sitä pitkin vessaan. Oven sulkeutuessa Carltonin takan hän rojautti tiskiallasta vasten ja nousi tuijottamaan kasvojaan peilistä. Tummat kiharat olivat hiestä märät ja hänen silmänsä näyttivät raivokkailta. Saatanan petturi-Dane, Carlton ajatteli. Miestenhuoneen valo surisi hänen

korvissaan ja Carlton tarrasi päästään kiinni. "Lopeta. lopeta." hän hoki kuiskaten. "Lopeta saatana!" hän huudahti ja vessan ovi aukesi. Surina lakkasi. "Carly?" Danen ääni kantautui etäisesti hänen takaa. Carltonin suu kaartui pieneen hymyyn ja hän kääntyi ympäri rauhallisesti. "Ei mennyt ihan nappiin, Dane" hän sanoi hymyillen irvokkaasti. "Mitä?" Dane kysyi kulmiaan kutristaen ja otti askeleen lähemmäs. "Mitä se mies..." hän aloitti, mutta Carlton ei suostunut kuuntelemaan hänen valheitaan. "Ylin nappi on kiinni, Dane. Niin kuin mikrofonimiehillä." Dane katsoi Carltonia hämmentyneenä. "Carly, mitä hittoa, oletko juonut?" hän kysyi ja otti kaksi isoa askelta Carltonia kohti. Carlton huomasi nyt selvästi mustan johdon hänen nappipaitansa alla ja raivo valtasi hänet. Hetken aikaa koko huone hohti sinistä. Vaaleaa sinistä, juuri niin kuin sen miehen silmät ja niin kuin se pilleri. Carlton tarttui huomaamatta tiskialtaan keraamiseen saippuapulloon ja saippuapullo kolahti Danen päähän. Surina palasi voimakkaana ja tällä kertaa Carlton huusi täyttä kurkkua. "Lopeta! Lopeta!" Dane makasi maassa ja Carltonin suoristaessaan itseään huone ei näyttänytkään enää siniseltä. Se oli punainen. Carlton huojui pahoinvoivana ulos miestenhuoneesta ja sinkosi katsettaan ympäri baaria. Hän oli kutsumassa hämärämiestä, mutta tajusi, ettei koskaan kuullut tämän nimeä. Baarinurkkaus oli tyhjä. Surina oli lakannut ja pikkuhiljaa Carlton palasi tajuihinsa. Taju palasi Carltoniin. Ensin hänen mieleensä tuli vaalea kansio, rahat, tiliotteet ja hämärämies. Sitten punainen väri ja Dane. Carlton otti pöydästä tukea ja oksensi punaisille nahkapenkeille. "Dane... Jumalauta, Carly. Mitä vittua sinä teit." Hän työnsi itsensä irti pöydästä ja syöksyi miestenhuoneeseen. Dane, ei enää edes näyttänyt Danyltä. Valkoinen kauluspaita ui veressä ja hänen kasvojaan ei enää edes tunnistanut. Avonaisen paidan alta pilkisti mustanauhainen kaulakoru. Koru, jonka Carlton oli antanut Danesille. "Jumalauta." Carlton uljesi ja kompuroi takaisin baarin puolelle. "Mitä sinä annoit minulle saatana!" hän huusi. Mies oli kadonnut. Hetken ajan Carlton ajatteli soittavansa Larylle ja pyytävänsä tämän paikalle. Sitten hänen katseensa ajautui takaisin baaripöytään. Kansio oli yhä siinä. Carlton nappasi sen käteensä ja melkein repi sen auki. Sissala oli kauppakuitteja (sixpack, sipsipussi...) ja Carltonin Cadillacin huoltomaksu. "Mitä vittua..." hän mutisi ja rojahti istumaan. Carlton hautasi päänsä kansioon ja haistoi oluen. Hän nosti katseensa ja huomasi pöydällä viisi tyhjää vaahtoista olutlasia. Viisi tyhjää lasia kahden sijaan. Hän oli juonut. Paljon. Keskellä pöytää oli aski mynthon pastilleja. Sinisiä mynthon pastilleja. Carlton hautasi päänsä käsiinsä ja suunnitteli pakoreittejä. niitä ei kuitenkaan ollut, ei hänen mielelleen. Hän ei koskaan voisi oikeuttaa itselleen sitä, että tappoi juuri parhaan ystävänsä. Mikään etelän aurinko ei kuivattaisi sitä verta. Hermoromahdus, maaninen tila, agressio, mitä ikinä se olikin, se oli Carltonin vastuulla. Carlton nousi rauhallisesti pöydän äärestä ja käveli baaritiskin taakse. Ikkunasta ulos katsoessaan hän huomasi ikkunaloosin kuolamiehen seisovan bussipysäkkikyltin luona ison mustan sateenvarjon alla. Carlton hymyili hieman ja näppäili hätäkeskuksen numeron. "911, miten voin auttaa?" heleä naisääni kysyi. "Tapoin juuri parhaan ystäväni." Mies odotti vessanoven sulkeutuvan ja sytytti sikarinsa. Dane Lowe niminen baarimikko katsoi häntä epäillen ja käveli kiireesti ystävänsä Carlton Jonesin perään vessaan. Miestä oli epäilyttänyt, tarttuisiko herra Lower hermostuneeseen ilmapiiriin. Herra Lower odotti naisseuraa innokkaasti. Tai ainakin luuli odottavansa, mutta todellisuudessa herra Lower odotti häntä. Mies nappasi vaaleanruskean kirjekuoren, avasi sen varovasti veitsellä ja tunki paperit omaan taskuunsa. Tilalle hän laittoi herra Jonesin laskuja. Mies Kastoi sormensa olutlasin vaahdossa ja siveli sillä kirjeen reunaa, sulki sen ja palautti paikalleen pöydälle. Rahakuoren hän laittoi takaisin povariinsa mustanahkaisen pillerirasian kanssa. Tilalle hän laittoi Mynthon askin. Piruparka, hän ajatteli ja hymyili. Vessan puolelta kuului kolahdus, toinen ja kolmas. Mies tajusi, että oli aika lähteä. Hän nappasi hattunsa, kiepautti huivin kaulansa ympärille ja otti

sateenvarjonsa mukaan. Ulkona satoi yhä rankasti ja läpimäräksi kastunut mies odotti kadun toisella puolella bussia. Mustatakkinen mies vilkaisi Danesin suuntaan, joka näytti tyhjältä ja rauhalliselta. Mies ylitti kadun hetken mielihohteesta ja ojensi sateenvarjonsa bussikyltin luona seisovalle miehelle, joka katsoi tätä kiitollisena. Kaikki on kiinni yksityiskohdista, mies ajatteli ja hymyili. Tämäniltainen keikka oli ollut helppo ja kauniin simppeli. Kaikki oli mennyt niin kuin pitikin. Ei tietenkään Carlton Jonesin tai Dane Lowein kohdalla, mutta nuo miehet unohtuisivat ja muuttuisivat vain nimiksi ajan saatossa. Syyllisyys oli turhaa. Syyllisyys harhautti oleellisesta. Mies jatkoi matkaansa ja veti kätensä kasvojensa eteen nostaen hihaa rannekellon tieltä. Minuuttiviisari tärähti kahdentoista kohdalle ja mies nosti katseensa ylös odottavasti. Hetken päästä jostain kaukaa kantautui poliisiauton sireeni. "Juuri ajallaan." Mies sanoi hymyillen ja katosi kaupungin varjoihin.